

...At vandre igen!

For godt et år siden, i november 2007, fik jeg konstateret en kræftknode i brystet – en kolbøtte i tilværelsen – og en af mine ”gamle” elever, der selv havde været turen igennem, skrev: ”Gode råd og mine oplevelser kan du ikke bruge, men tag imod al den hjælp du kan få fra Kræftens Bekæmpelse!”

Så da jeg atter var blevet lidt udadvendt, tog jeg hen på Kræftens Bekæmpelse her i Odense. Der mødte jeg Margit Frydenlund, der fortalte, at der hver mandag var travetur kl. 11, men næste gang var der faktisk julefrokost, hvor vi hver især betalte, og hvor vi samledes i Café Biografen. Det var kanonhyggeligt – latter og hyggelige historier!

Jeg travede med, når jeg ikke lige var til strålebehandling. Så kom Margit og spurgte, om jeg ville være med til ”tæl dine skridt” – en dyst over nettet, hvor vi var et Fynshold fra vandregruppen her samt hold fra hele Danmark. Det var

faktisk sjovt at følge hinandens antal skridt, og jeg fik gået mere end til hverdag! Så fik jeg tilbuddet om at komme med til Hærvejsmarchens travetur for kræftpatienter og deres pårørende, som Helga Kyllingsbæk var med til at arrangere under navnet ”Bryd Grænser”. Det var et dejligt hold fra hele landet, og stemningen var ”at nok har du haft kræft, men det gælder om at komme videre med at bruge dig selv”.

Så i efteråret 2008 tog min mand Ole og jeg på travetur på ”caminoen” (spansk: landevejen). Det er en smuk pilgrimsvej i Spanien, som millioner af mennesker har travet siden tidlig middelalder! Vi tog med Nordfyns Folkehøjskole, som først havde 3 dages ”opvarmning” i Bogense, så fløj vi til Nordspanien, til en uges travetur gennem Galicien, til Santiago de Compostela med katedralen, der huser pilgrimsålet, apostlen Jakobs grav.

Som pilgrimme skulle vi bære vor egen bagage. Det var en enestående oplevelse – naturen var smuk, fuglene sang, og temperaturen var ideel, ca. 20 grader. Nogle gange var der mange vandrere på stien, andre gange gik du alene i egne tanker. Vi var udstyret med hver sit pilgrimspas, som vi kunne få stemplet på de spise- og overnatningssteder, der jævnlige dukkede op samt i de kirker, der var åbne. Højskolen havde bestilt overnatningerne. Vi gik mellem 16 og 26 km dagligt.

Da vi kom til katedralen i Santiago, gav alle hinanden en knuser. Vi havde gennemført vores ønskevandring. Vi gik alle til pilgrimskontoret og viste vores pas, og så fik vi vores pilgrimsbevis. Kun vandrede, cyklende eller ridende over mindst 100 km kan få beviset!

Det var en sejr for mig at kunne gennemføre denne tur. Et gammelt ønske blev til virkelighed. Det var dejligt at føle, at jeg havde kræfter til det samme som før sygdommen. Det er som en melodi, der siger: ”Livet er smukt, og du kan vandre levende og glad videre!”

En speciel tak til trendsætterne Margit og Helga fra Inger (og Ole), bosat i Odense

Særtryk af DBO-bladet nr. 27 - maj 2009